

Sygn. akt III AUa 1317/14

III AUz 194/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Irena Różańska-Dorosz

Sędziowie: SSA Ireneusz Lejczak (spr.)

SSA Maria Pietkun

Protokolant: Robert Purchalak

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. A.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o zaległości składkowe

na skutek apelacji A. A.

oraz zażalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29-04-2014 r. sygn. akt V U 2372/2013

I. oddala apelację wnioskodawczynie;

II. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II. w ten sposób, że zasądza od wnioskodawczynie na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję;

III. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz strony pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, oddalając żądanie zwrotu kosztów w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie I oddalił odwołanie wnioskodawczynie A. A. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 25 lipca 2013 r. i w punkcie II zasądził od wnioskodawczynie na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożyła wnioskodawczynie, podnosząc, że błędne jest stanowisko Sądu I instancji, iż zobowiązania wspólników spółki jawnej z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne mają charakter zobowiązań związanych z działalnością spółki, wobec czego niedopełnienie przez wspólnika obowiązku zapłaty tych składek,

sprowadza ich solidarną odpowiedzialność. Nadto zarzuciła, że od dnia 5 czerwca 2011 r. przestała być współnikiem spółki (...), co potwierdzają dokumenty: wypowiedzenie umowy skierowane do współnika, aneks do umowy oraz postanowienie Sądu Rejonowego w O.VIII Wydział Gospodarczy KRS. Natomiast ponowne jej zarejestrowanie w organie rentowym było omyłkowe, bez jej wiedzy, wobec czego nie może z tego powodu ponosić konsekwencji.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania.

Z kolei organ rentowy zaskarżył postanowienie zawarte w punkcie II powyższego wyroku w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego, zarzucając mu naruszenie art. 98 kpc i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j.t.) przez orzeczenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł, podczas gdy prawidłowa ich wysokość zgodnie z § 6 pkt 4 powyższego rozporządzenia wynosi 1.200,00 zł.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego kwoty 1.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądzenia od wnioskodawczynie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Nadto organ rentowy w odpowiedzi na apelację wnioskodawczynie wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie jest niezasadna, natomiast zażalenie organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Wobec braku zarzutów, co do ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 387 § 2¹ kpc przystąpił wyłącznie do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie naruszył przepisów prawa materialnego, jak tego stara się dowieść apelująca.

W sprawie wnioskodawczynie kwestionowała zasadność decyzji organu rentowego z dnia 25 lipca 2013 r., w której stwierdzono, że jej zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne za okres od stycznia 2011 r. do grudnia 2012 r., ubezpieczenie zdrowotne za okres od sierpnia 2011 r. do grudnia 2011 r. i Fundusz Pracy od stycznia 2011 r. do grudnia 2011 r. wynoszą łącznie wraz z odsetkami 8.106,03 zł.

Wnioskodawczynie zarzuciła, że od dnia 5 czerwca 2011 r. przestała być współnikiem spółki jawnej (...), wobec czego z tego tytułu nie ma zadłużenia.

Zarzut ten jest nietrafny. Jak wynika z akt sprawy decyzją z dnia 9 lutego 2012 r. organ rentowy objął wnioskodawczynie obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 28 marca 2011 r. i od dnia 1 lipca 2011 r. do nadal, czyli co najmniej do dnia 9 lutego 2012 r., więc obejmującym sporny okres w niniejszej sprawie. Wnioskodawczynie nie złożyła odwołania od tej decyzji, wobec czego stała się ona ostateczna.

Zgodnie z zasadą domniemania prawidłowości aktów administracyjnych oraz zasadą uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, która ma swoje źródło w prawnym rozgraniczeniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ kpc, ani nie podważyła jej skuteczności w inny prawem przewidziany sposób. Oznacza to, że Sąd w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem jej merytorycznej zasadności i jest nią związany także wówczas, gdy w ocenie sądu decyzja jest wadliwa (por. np. wyroki z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK

173/07, z dnia 10 czerwca 2008 r., I UK 376/07, z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 357/10, uchwała z dnia 15 września 2011 r., II UZP 8/11).

W świetle powyższych okoliczności należy stwierdzić, że skoro decyzja z dnia 9 lutego 2012 r. o objęciu wnioskodawczyni w spornym okresie obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym stała się ostateczna, to wnioskodawczyni w toku niniejszego postępowania, a więc postępowania dotyczącego wysokości zadłużenia, nie może skutecznie podważyć kwestii podlegania przez nią obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym w spornym okresie. Z tych względów jej zarzuty, iż nie była współnikiem spółki jawnej były bez znaczenia, skoro w spornym okresie podlegała ubezpieczeniem społecznym. Skutkiem decyzji z dnia 9 lutego 2012 r. było wydanie przez organ rentowy na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych trafnej decyzji z dnia 13 września 2012 r., ustalającej podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za sporny okres prowadzenia działalności gospodarczej w minimalnej wysokości, a wobec nieuiszczenia przez nią należnych składek, organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 25 lipca 2013 r. o wysokości zadłużenia wnioskodawczyni z powyższego tytułu, którego w istocie nie kwestionowała. Wobec powyższego słuszne jest rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego o oddaleniu odwołania wnioskodawczyni.

Natomiast błędnie Sąd Okręgowy przyjął, że w kwestii kosztów zastępstwa procesowego zastosowanie znajduje § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Należy bowiem zauważyć, że przepis ten odnosi się wprost wyłącznie do spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego. Natomiast niniejsza sprawa o zaległe składki niewątpliwie nie należy do tych kategorii spraw. W takiej sytuacji należy zatem odwołać się do treści § 5 tego rozporządzenia, zgodnie z którym wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. Sprawami o najbardziej zbliżonym rodzaju do spraw o zaległe składki, w rozumieniu § 5 cytowanego rozporządzenia, są sprawy, o których mowa w jego § 6, czyli takie, w których o wysokości stawek minimalnych decyduje wartość ich przedmiotu. Jak wynika z zaskarżonej decyzji wartość przedmiotu sporu wynosiła 8.106,03 zł, wobec tego organowi rentowemu, jako stronie wygrywającej, zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia przysługuje zwrot kosztów procesu (kosztów zastępstwa procesowego) w wysokości 1.200,00 zł. Wobec tego zażalenie organu rentowe jest zasadne. Przy czym Sąd Apelacyjny uznał, że błędne rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w przedmiocie kosztów procesu, nie może dodatkowo obciążać wnioskodawczyni kosztami postępowania zażaleniowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc w punkcie I wyroku oddalił apelację wnioskodawczyni jako oczywiście bezzasadną.

W punkcie II w oparciu o art. 386 § 1 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc oraz art. 98 kpc i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądził od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za I instancję.

Stroną przegrywającą sprawę jest wnioskodawczyni i zgodnie z art. 98 kpc jest obowiązana zwrócić stronie przeciwnej na jej żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym koszty zastępstwa procesowego. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w punkcie III wyroku w oparciu o art. 98 kpc i § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 3 powyższego rozporządzenia zasądził od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i na mocy art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc oddalił żądanie organu rentowego dotyczące zwrotu kosztów w postępowaniu zażaleniowym.

R.S.